

SÁTOR ÉS PAJZS

Borostyán mindent megtett, hogy enyhítse Noel zavarát.(...) megemlítette, hallott róla, Noel milyen remek védő.

– Védő? Á, igen, de csak a sulicsapatban játszom hetente egyszer.

– Ez tetszik neked. Ez a szerénység. Habár nem kis bátorság akkor sem. Elkapni azt a kemény bőrlabdát, ami sebesen repül feléd...! Legyél büszke rá, hogy nem félsz!

– Rendben – felelte Noel. – Majd megpróbálok... Köszönöm.

Mondjuk az nem igaz, hogy soha nem félek, csak...

– Csak legyőzöd! Így, így! Ez a lényeg! Nem azok a bátrak, akik nem félnek, hanem akik legyőzik a félelmet. Aki nem fél, az csupán vakmerő. A bátorság jóval több ennél.

– Tényleg, ez még eszembe se jutott! – kiáltott fel Dorka.

– Hogy mindketten kapusok vagytok!

– Mindketten? – lepődött meg Noel.

– Igen, csak ezt még nem meséltem el neked. Borostyán időkapu. Nemcsak mert itt áll a várkapu átjárójában, hanem mert... ja, igen, mert ezzel bízta meg a herceg. Hogy védje az időt. Hogy ne múljon el egészen. Hogy megmaradjon. Igaz, Borostyán?

– Valahogy úgy, kedves Dorka. De most hadd beszéljen Noel! Mert őszinte kíváncsisággal tölt el, hogy a vár különleges kincsei közül melyek ragadták meg leginkább.

– Az a sátor gyönyörű! Tulipánok vannak rajta! Meg szegfűk! Jó lenne egy ilyenben aludni Zalán bácsiéknál Verőcén... – ábrándozott Dorka. – Mondjuk, nem tudom, hogy nem ázott el, ha esett az eső.

– Ó, a török szultán birodalmában számos tudós tevékenykedett. Feltalálók, matematikusok, csillagászok és alkimisták is, akik bizonyára értettek hozzá, milyen csodálatos anyaggal itassák át a sátorlapokat, hogy ne folydogáljon be rajtuk a hólé – magyarázta Borostyán. –A külső sátrak attól a rézkék folyadéktól voltak szépséges türkizszínűek.

– Dorka mamája azt mesélte, hogy a törökök egész városokat építettek sátorból. Volt orvosi sátor is. Meg bíróság. Mint egy valódi városban. Fura lehetett... annyi sátor. Mint egy kempingben. Csak persze nem lehetett olyan vidám. Meg nem is olyan kényelmes. Mi aludtunk útközben kempingben, míg ideértünk anyáékka, és hazafelé is megállunk majd. De a mi sátrunk kicsi, és olyan formájú, mint egy teknősbéka páncélja, és nem igazi anyag, hanem olyan, mint amiből a dzsekim is van, na, nem jut eszembe, hogy is hívják? Ja, igen, orkán. (...)

...nekem még azok a pajzsok tetszettek. Biztos azok mögé is jól el lehet bújni. Vagy alá. Ha leguggolnék, és magamra borítanám, nem találna meg senki. És a közepük! Mintha egy aranytükör lenne bennük.

– Tükör? Azt mondtad, tükör? Ó, Dorka, tükör bizony! Minden egyes szákmányolt pajzs és szablya, zászló és nyeregtakaró az. Tükör. A bátorság tükre, mely Pál herceg családjában apáról fiúra, testvérről testvérré öröklődik. Ahogy az én gazdám is a bátorság tükre volt, hiszen ezeket a pajzsokat a budai csatában szerezte, ahová húszezredmagával vonult a török ellen. Nem is volt más választása, mint hogy bátor legyen. Apjaura, Miklós gróf ezt hagyományozta fiaira. (...)

Azt a hatalmas aranyos tálat láttátok?

A vezekényi csatával a közepén?

– Amelyik olyan kerek, de hosszúkás? És *nagyon* nagy?– kérdezett vissza Dorka.

– Igen, azt. Ovális. Dorka és Noel egyszerre bólintott.

– Láttuk – felelték.

– Az a tál is tükör. És nem csak azért, mert úgy ragyog, mint a fényes nap. Azon a tálon láthatja mindenki, hogy mit tesz a hazájáért, aki méltó apja nevéhez és címeréhez, méltó az oroszlánhoz és a griffhez. Mert se meg nem futamodott az ellenség elől, sem el nem árulta családja nevét. Ahogy László gróf atyjafiai, Tamás, Ferenc és Gáspár is abban a szörnyűséges vezekényi csatában pusztultak el, ő maga is ott fordult le örökre lováról.

– Meghaltak...? Mind a négyen? – kérdezte döbbenetben Noel.

– Kihuny mind a négy fiatal élet lángja, úgy bizony. Abban a csatában, egy hasonlóan meleg, nyári napon. Háromszoros túlerővel szálltak szembe a magyar lovasok és gyalogosok a török portyázó sereg ellen. Hadifoglyokat akartak kiszabadítani. Sok élet árán. Török és magyar életek hullottak százával, akár a virágzó almafákról a szirmok a völgyben(...)

– A sebek... sajnos, a sebek mindig újra- és újrakeletkeznek

a földön. De nem csupán a sebek. (...) Dorka, gondolj arra, hogy ez a szörnyű gyász tette felnőtté Pál herceget. Hirtelen fel kellett nőnie, pedig akkor még csak gimnáziumba járt. Egyszer csak ő lett a család legidősebb tagja. Pedig egyáltalán nem számított rá. De nem volt más választása. És egész életében igyekezett gondját viselni mindannak, ami akkor, tizenhét éves korában a vállára került. Persze voltak, akik előre sejtették, hogy Pálból rendkívüli férfiú válik majd.